

UOHSX00AQDPM

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0407/2017/VZ-35635/2017/533/PŠo

Brno: 5. prosince 2017

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o přestupku zahájeném dne 16. 10. 2017 z moci úřední, jehož účastníkem je

- obviněný – Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1 – Nové Město, v řízení o přestupku zastoupený na základě plné moci ze dne 31. 10. 2017 společností Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář, IČO 26454807, se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové Město,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, obviněným při zadávání veřejné zakázky „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha – Brno – Břeclav“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 16. 5. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 19. 5. 2017 pod ev. č. Z2017-0012988 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 19. 5. 2017 pod ev. č. 2017/S 096 -189963,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1 – **se dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 citovaného zákona spočívající v zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů od doručení návrhu, když Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného

pod sp. zn. S0303/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele – PRO CEDOP s.r.o., IČO 27174069, se sídlem Milady Horákové 893, 272 01 Kladno – ze dne 28. 7. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha – Brno – Břeclav“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 16. 5. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 19. 5. 2017 pod ev. č. Z2017-0012988 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 19. 5. 2017 pod ev. č. 2017/S 096 -189963, tedy do 7. 8. 2017, nezaslal část dokumentace o zadávacím řízení v originále, přičemž se jednalo o následující dokumenty: „Díl 1 Požadavky a podmínky pro zpracování nabídky, část 2 Pokyny pro dodavatele“, »Zvláštní podmínky pro zpracování „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha - Brno - Břeclav“«, oznámení o zahájení zadávacího řízení, žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, protokol o otevírání obálek, protokol o jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námítky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o., ale učinil tak až dne 11. 8. 2017 a 14. 8. 2017.

II.

Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1 – podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **ukládá**

pokuta ve výši 30 000,- Kč (třicet tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

III.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se obviněnému – Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1 – **ukládá**

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1, v řízení o přestupku zastoupený na základě plné moci ze dne 31. 10. 2017 společností Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář, IČO 26454807, se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové Město (dále jen „obviněný“ nebo rovněž i „zadavatel“) – zahájil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), dne 16. 5. 2017

odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha – Brno – Břeclav“, přičemž oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 19. 5. 2017 pod ev. č. Z2017-0012988 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 19. 5. 2017 pod ev. č. 2017/S 096 – 189963 (dále jen „veřejná zakázka“).

2. V bodě II.1.4) „Stručný popis“ oznámení o zakázce obviněný vymezil předmět veřejné zakázky jako zhotovení díla spočívajícího ve zpracování studie proveditelnosti a veškerých souvisejících podkladů v rozsahu specifikovaném ve smlouvě o dílo.

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

3. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“), který je podle § 248 odst. 1 zákona příslušný k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, jakož i projednání přestupků podle tohoto zákona, včetně ukládání pokuty za jejich spáchání, obdržel dne 28. 7. 2017 návrh navrhovatele – PRO CEDOP s.r.o., IČO 27174069, se sídlem Milady Horákové 893, 272 01 Kladno (dále jen „navrhovatel“) – na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání předmětné veřejné zakázky. Dne 28. 7. 2017, kdy Úřad návrh obdržel, bylo podle § 249 zákona ve spojení s ustanovením § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Správní řízení bylo Úřadem zaevidováno pod sp. zn. S0303/2017/VZ (dále jen „správní řízení“).
4. Zahájení správního řízení oznámil Úřad jeho účastníkům dopisem č. j. ÚOHS-S0303/2017/VZ/22450/2017/533/TKr ze dne 3. 8. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne. V oznámení o zahájení správního řízení Úřad upozornil obviněného, že je dle § 252 odst. 1 zákona povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení. Úřad rovněž upozornil obviněného, že vyjádření zadavatele k obdrženému návrhu a další podání, zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh, je zadavatel podle § 252 odst. 3 zákona povinen odeslat Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
5. Dne 7. 8. 2017 obdržel Úřad prostřednictvím datové schránky vyjádření zadavatele k návrhu z téhož dne a dokumentaci o zadávacím řízení, přičemž část této dokumentace byla obviněným zaslána ve formě prostých kopií (obviněný další části dokumentace o zadávacím řízení v kopiích zaslal Úřadu datovou schránkou rovněž dne 8. 8. 2017). Dne 8. 8. 2017 obdržel Úřad prostřednictvím provozovatele poštovních služeb originály nabídek. Dne 8. 8. 2017 doručil obviněný na podatelnu Úřadu 2 ks CD, jejichž obsahem byly přílohy dokumentu „Zvláštní podmínky pro zpracování“, jakožto části dokumentace o zadávacím řízení. Stejnopis návrhu navrhovatele byl obviněnému dle doručky datové zprávy navrhovatelem doručen dne 28. 7. 2017. Desetidenní lhůta pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení tedy uplynula dne 7. 8. 2017.

6. Usnesením č. j. ÚOHS-S0303/2017/VZ-23017/2017/533/PŠo ze dne 9. 8. 2017, které bylo obviněnému doručeno téhož dne, stanovil Úřad obviněnému dodatečnou lhůtu pěti dnů k zaslání kompletní dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Úřad v předmětném usnesení obviněného ve vztahu k povinnosti stanovené v ustanovení § 252 odst. 1 zákona upozornil, že dokumentem tvořícím součást dokumentace o zadávacím řízení se rozumí vždy originál dokumentu v té podobě, ve které byl původně vyhotoven (ať už v listinné nebo elektronické podobě). Originálem dokumentu vyhotoveného v listinné podobě se pak rozumí pouze vlastní originální vyhotovení listiny a nikoliv její opis, kopie nebo jiné technické zobrazení, byť by byly Úřadu zaslány prostřednictvím datové schránky. Úřad rovněž obviněného upozornil, že v případě části dokumentace o zadávacím řízení vyhotovené v listinné podobě (neuvedené v § 252 odstavci 3 zákona a netextové části zadávací dokumentace) je možno provést konverzi podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů dokument, který provedením konverze vznikl, má stejné právní účinky jako ověřená kopie dokumentu, jehož převedením výstup vznikl. Úřad zároveň odkázal obviněného na informace uvedené na webové stránce Úřadu na adrese: <http://www.uohs.cz/cs/verejne-zakazky/navrh-na-prezkoumani-ukonu-zadavatele/pozadavky-uohs-na-podobu-predkladane-dokumentace-o-zadavacim-rizeni.html>.
Citovaným usnesením byl obviněný rovněž upozorněn na ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) zákona, podle kterého se zadavatel dopustí správního deliktu mimo jiné tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1 zákona.
7. Dne 11. 8. 2017 obdržel Úřad od obviněného prostřednictvím datové schránky autorizované konverze textové části zadávací dokumentace. Dne 14. 8. 2017 doručil obviněný na podatelnu Úřadu ostatní části dokumentace o zadávacím řízení v listinné podobě v originále. Dle předloženého předávacího protokolu ze dne 14. 8. 2017 se jednalo o žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, oznámení o zahájení zadávacího řízení, dokumenty související s průběhem zadávacího řízení, tj. protokol o otevírání obálek, protokol o jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námitky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o., interní dokumenty zadavatele zpracované před zahájením zadávacího řízení a zvláštní podmínky pro zpracování studie s přílohami.
8. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění vyplývající z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 150 odst. 1 správního řádu řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu (viz dále odstavce 9 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Ve výroku I. příkazu č. j. ÚOHS-S0407/2017/VZ-29842/2017/533/PŠo ze dne 13. 10. 2017 Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (obviněného) vedeného pod sp. zn. S0303/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele ze dne 28. 7. 2017, který byl obviněnému doručen téhož

dne, nezaslal část dokumentace o zadávacím řízení v originále, přičemž se jednalo o následující dokumenty: „Díl 1 Požadavky a podmínky pro zpracování nabídky, část 2 Pokyny pro dodavatele“, »Zvláštní podmínky pro zpracování „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha - Brno - Břeclav“«, oznámení o zahájení zadávacího řízení, žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, protokol o otevírání obálek, jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námítky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o., ale učinil tak až dne 11. 8. 2017 a 14. 8. 2017. Ve výroku II. citovaného příkazu Úřad uložil obviněnému za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. pokutu ve výši 30 000 Kč splatnou do jednoho měsíce od nabytí právní moci příkazu.

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

9. Úřad vydal dne 13. 10. 2017 příkaz č. j. ÚOHS-S0407/2017/VZ-29842/2017/533/PŠo, který byl obviněnému doručen 16. 10. 2017 (dále jen „příkaz“). Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 150 odst. 1 správního řádu zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.
10. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.
11. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 23. 10. 2017 odpor. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.
12. Usnesením č. j. ÚOHS-S0407/2017/VZ-31136/2017/533/PŠo ze dne 25. 10. 2017 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
13. Usnesením č. j. ÚOHS-S0407/2017/VZ-33062/2017/533/PŠo ze dne 14. 11. 2017 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které se podle § 261 odst. 3 zákona mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Odpor obviněného

14. Ve svém odporu ze dne 23. 10. 2017, který byl Úřadu doručen týž den, obviněný uvádí, že je přesvědčen, že Úřad nesprávně vyhodnotil jednání zadavatele jako přestupek, ačkoliv toto jednání s ohledem na okolnosti případu postrádá jakoukoliv společenskou škodlivost a tedy nenaplňuje materiální stránku definice přestupku. Obviněný konstatuje, že svoji povinnost zaslat Úřadu originál dokumentace o zadávacím řízení splnil v dodatečné lhůtě stanovené v usnesení č. j. ÚOHS-S0303/2017/VZ-23017/2017/533/PŠo ze dne 9. 8. 2017. Obviněný je názoru, že je nezbytné zohlednit rovněž tu skutečnost, že správní řízení vedené pod sp. zn. S0303/2017/VZ bylo zastaveno z procesních důvodů a ke zjištění rozhodných skutečností pro zastavení správního řízení není nutná detailní analýza celé dokumentace tak, jako v případě přezkumu návrhu z věcného hlediska. Dle obviněného tak doručení originálů všech částí dokumentace v dodatečné lhůtě nemohlo dosahovat společenské škodlivosti v intenzitě nezbytné k naplnění definice přestupku, neboť nemohlo jakkoliv znemožnit či znesnadnit vydání rozhodnutí ve lhůtě dle § 71 správního řádu. Obviněný uvádí, že s ohledem na „nezávažnost“ jeho jednání, je zcela nepřiměřená výše vyměřené pokuty,

kteřá by i v případě naplnění definice přestupku, měla být uložena v symbolické výši. Závěrem obviněný uvádí, že předloží své odůvodněné vyjádření ve lhůtě, kterou mu stanoví Úřad v návaznosti na zrušení příkazu, a ve které bude oprávněn navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit své stanovisko.

Vyjádření obviněného ze dne 1. 11. 2017

15. Dne 1. 11. 2017 obdržel Úřad vyjádření obviněného v řízení o přestupku, v němž obviněný rozporuje závěry Úřadu učiněné v příkazu.
16. Obviněný předně sděluje, že zaslal Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení již v desetidenní lhůtě dle § 251 odst. 1 zákona, a to dne 7. 8. 2017 prostřednictvím datové schránky, jak je stanoveno v § 252 odst. 3 zákona.
17. Obviněný odkazuje na ustanovení § 252 odst. 3 a odst. 4 zákona a uvádí, že dostál všem svým povinnostem ve vztahu k zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu, neboť relevantní ustanovení zákona stanovuje pouze způsob zaslání dokumentace o zadávacím řízení, nestanovuje však výslovně požadavek na formu, ve které má být dokumentace poskytnuta.
18. Obviněný uvádí, že požadavek na předložení dokumentace o zadávacím řízení v originále je „upraven“ pouze na webových stránkách Úřadu. Dle obviněného však předmětný požadavek Úřadu nemůže mít přednost před relevantními ustanoveními zákona. Obviněný se domnívá, že o povinnosti zaslat Úřadu originál dokumentace o zadávacím řízení měl být řádně poučen, což však nebyl. Navíc dle tvrzení obviněného ani z webové stránky Úřadu není zřejmé, jaká forma dokumentace je Úřadem považována za formu originální. Obviněný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 221/2017- 40 ze dne 7. 9. 2017, ze kterého cituje: *„ze systematického i teleologického výkladu plyne, že smyslem vložení § 117 c odst. 1 písm. b) do zákona o veřejných zakázkách byla elektronizace zasílání podání týkajících se rozkladu ve věcech řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (...) Podání podle § 117c odst. 1 zákona o veřejných zakázkách bylo možné učiniti prostřednictvím datové schránky s tím, že není třeba dalšího potvrzování podání zasílaných prostřednictvím datové schránky pomocí elektronického podpisu“.*
19. Z výše uvedeného dle obviněného vyplývá, že pokud tedy zákon stanoví povinnost doručení určitého dokumentu či podání prostřednictvím datové schránky, nelze z této povinnosti zároveň dovozovat povinnost podavatele či odesílatele opatřovat takové dokumenty uznávaným elektronickým podpisem či provádět jejich elektronickou konverzi dle zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, tak, aby se jednalo o verifikovanou originální formu dokumentu.
20. Obviněný uvádí, že je plně srozuměn s významem § 252 odst. 1 zákona, jehož účelem je zajistit, aby úřad disponoval kompletní dokumentací o zadávacím řízení Úřadu ve lhůtě dostatečné pro její posouzení, neboť prověření dokumentace o zadávacím řízení je nezbytným předpokladem pro rozhodnutí ve věci. Nesouhlasí však, že takové posouzení je možné učinit pouze na základě originálu dokumentů o zadávacím řízení, nikoliv na základě prostých kopií dokumentace o zadávacím řízení. Obviněný považuje i formu prosté kopie za dostatečně průkaznou a poukazuje na skutečnost, že poskytl dokumentaci ve shodné formě, která byla poskytnuta dodavatelům.

21. Obviněný má za to, že předmětná ustanovení zákona upravující povinnosti zadavatele při komunikaci s Úřadem v přezkumném řízení přijatá v návaznosti na elektronizaci zadávání veřejných zakázek, nesmí být vykládána příliš formalisticky, ale zejména s ohledem na materiální naplnění stanovené povinnosti. V této souvislosti obviněný odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 2/2016 – 65 ze dne 6. 9. 2017, v němž je uvedeno, že současné trendy v oblasti zadávání veřejných zakázek jsou obecně charakteristické menší mírou formalizmu, kazuistických pravidel a umožňují zadavatelům větší flexibilitu. Dále je zde judikováno, že klíčovými požadavky jsou čitelnost, průhlednost, předvídatelnost a kontrolovatelnost zvoleného postupu, pokud zadavatel nepřekračuje zákonem stanovené mantinely a následuje-li svým postupem základní zásady, může využívat poskytnutou míru volnosti a vytvořit tak zadávací řízení co nejvíce vyhovující jeho potřebám.
22. Dle názoru obviněného zaslal Úřadu dokumentaci v souladu s ustanovením § 252 zákona ve formě, na základě které bylo bez dalšího možné ověřit obsah jednotlivých úkonů obviněného v zadávacím řízení. Obviněný nadto v dodatečné pětidenní lhůtě určené Úřadem pro zaslání dokumentace tuto povinnost splnil dne 11. 8. 2017 a dále dne 14. 8. 2017 obviněný předložil Úřadu originály „Podkladů pro zpracování studie proveditelnosti“ které obviněný zpřístupnil na profilu zadavatele společně se zadávací dokumentací. Tyto dokumenty však dle obviněného netvořily nedílnou součást zadávací dokumentace a obviněný je poskytoval nad rámec zadávacích podmínek s cílem, aby si dodavatelé učinily představu o rozsahu podkladových materiálů již vypracovaných ve vztahu k záměru „VRT Praha – Brno – Břeclav“.
23. Obviněný rovněž považuje za důležité zohlednit, že správní řízení vedené pod sp. zn. S0303/2017 bylo pravomocně zastaveno z procesních důvodů (pozdní doručení návrhu). Procesní posuzování a tím i použití předmětné dokumentace nebylo tedy dle obviněného zapotřebí. Nedošlo tedy ke vzniku škody či újmy, nemohlo být znemožněno či znesnadněno vydání rozhodnutí a nemohlo dojít k dosažení společenské škodlivosti v intenzitě nezbytné k naplnění definice přestupku. Případné uložení sankce je tedy dle obviněného v rozporu s materiálním pojetím deliktu. Obviněný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45 ze dne 14. 12. 2009, podle něhož je nepřípustné, aby správní orgán vycházel z pojetí, podle něhož každé porušení zákona je vždy a bezvýjimečně pro společnost škodlivé a jako takové musí být vždy postiženo.
24. Obviněný poukazuje na ustanovení § 270 odst. 1 zákona, dle kterého se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku dle zákona, je společensky škodlivý. Dle obviněného je však nezbytné přihlídnout k obecné úpravě přestupků uvedené v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném a účinném znění, zejména k § 5, která obsahuje legální definici přestupku. Důvodová zpráva k § 5 přestupkového zákona pak ve vztahu k § 270 zákona uvádí, že společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samostatným naplněním skutkové podstaty přestupku. Proto se upravuje vyvratitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý. Dle obviněného je tedy nezbytné zkoumat i závažnost a míru společenské nebezpečnosti konkrétního porušení zákona, nikoliv pouze potenciální dopady takového jednání.
25. Vzhledem k nezávažnosti jednání, které je obviněnému vytýkáno, považuje obviněný výši vyměřené pokuty za nepřiměřenou. Obviněný má za to, že výše uložené pokuty není

ve výroku II příkazu Úřadem dostatečně odůvodněna, když není provázána s povahou zadavatelem porušené povinnosti a dopadem této na další průběh správního řízení. Dle obviněného měla být pokuta vyměřena v symbolické výši.

Vyjádření obviněného ze dne 21. 11. 2017 k podkladům rozhodnutí

26. Obviněný ve svém vyjádření sděluje, že se dle svého přesvědčení vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem skutečnostem a informacím, které jsou dle jeho vědomí a znalostí aktuálně obsahem spisu vedeného v řízení o přestupku, a to ve svých dřívějších podáních ze dne 23. 10. 2017 a 1. 11. 2017, na které v plné míře odkazuje. Dále uvádí, že je připraven neprodleně reagovat na případné nové skutečnosti či informace, pokud by takové informace přibýly k podkladům rozhodnutí a poskytnout k nim své vyjádření.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

27. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, dokumentace o zadávacím řízení, odporu obviněného a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona spočívající v zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů od doručení návrhu, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0303/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele ze dne 28. 7. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky nezaslal část dokumentace o zadávacím řízení v originále, přičemž se jednalo o následující dokumenty: „Díl 1 Požadavky a podmínky pro zpracování nabídky, část 2 Pokyny pro dodavatele“, »Zvláštní podmínky pro zpracování „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha - Brno - Břeclav“«, oznámení o zahájení zadávacího řízení, žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, protokol o otevírání obálek, protokol o jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námitky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o., ale učinil tak až dne 11. 8. 2017 a 14. 8. 2017. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

K právnímu postavení obviněného

28. Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona je veřejným zadavatelem jiná právnická osoba, pokud
- 1) byla založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a
 - 2) jiný veřejný zadavatel ji převážně financuje, může v ní uplatňovat rozhodující vliv nebo jmenuje nebo volí více než polovinu členů v jejím statutárním nebo kontrolním orgánu.
29. Podle § 151 odst. 1 zákona je sektorovou veřejnou zakázkou veřejná zakázka, kterou zadává veřejný zadavatel při výkonu relevantní činnosti.
30. Podle § 153 odst. 2 písm. f) zákona se relevantní činností pro účely tohoto zákona rozumí činnost související s poskytováním či provozováním sítí určených k poskytování služeb veřejnosti v oblasti železniční, tramvajové, trolejbusové, veřejné autobusové nebo lanové

dopravy (dále jen „dopravní síť“); dopravní síť se považuje za existující, pokud je činnost podle tohoto písmene poskytována za podmínek stanovených příslušnými správními orgány.

31. Úřad uvádí, že obviněný byl zřízen a jeho činnost upravuje zákon č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železniční dopravní cesty a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 77/2002 Sb.“). Úřad dále zjistil, že dle § 21 odst. 1 zákona č. 77/2002 Sb. provozuje obviněný železniční dopravní cestu ve veřejném zájmu (zajišťuje její provozuschopnost, modernizaci a rozvoj). Z uvedeného vyplývá, že obviněný vykonává relevantní činnost ve smyslu § 153 odst. 2 písm. f) zákona.
32. Z výroční zprávy obviněného za rok 2016 vyplývá, že potřeby veřejného zájmu, k jejichž uspokojování byl obviněný zřízen, nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, jelikož obviněný neprovozuje svoji činnost za jinak běžných tržních podmínek, neboť stát (prostřednictvím jeho organizačních složek) či Státní fond dopravní infrastruktury finančně přispívají na výkon této činnosti. Z výše uvedeného vyplývá, že obviněný první podmínku podle § 4 odst. 1 písm. e) bod 1 splňuje.
33. Podle § 27 a násl. zákona č. 77/2002 Sb. představují orgány obviněného správní rada (již tvoří 7 členů jmenovaných a odvolávaných vládou na návrh ministra dopravy a spojů) a generální ředitel (jehož jako statutární orgán zadavatele jmenuje a odvolává správní rada). K závěru o splnění podmínky uvedené v § 4 odst. 1 písm. e) bod 2. zákona přitom postačí, pokud je naplněna alespoň jedna z dílčích charakteristik vztahu obviněného a státu či jiného veřejného zadavatele (tj. financování, ovládání nebo jmenování nadpolovičního počtu členů orgánů zadavatele). S ohledem na skutečnost, že členové správní rady jakožto správního orgánu obviněného jsou jmenováni vládou na návrh ministra dopravy a spojů, má Úřad za prokázané, že obviněný podmínku dle § 4 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona naplnil. S ohledem na shora uvedené je tedy možné konstatovat, že obviněný naplnil podmínky uvedené v § 4 odst. 1 písm. e) zákona a byl tedy v době zadávání veřejné zakázky veřejným zadavatelem.

Relevantní ustanovení zákona

34. Podle § 216 odst. 1 zákona je zadavatel povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů, a to po dobu 10 let ode dne ukončení zadávacího řízení nebo od změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, nestanoví-li jiný právní předpis lhůtu delší.
35. Podle § 252 odst. 1 zákona je zadavatel povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.
36. Podle § 252 odst. 2 zákona lhůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele a dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh, popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku. Lhůta pro vydání rozhodnutí však nezačne běžet dříve, než dojde k doplnění obecných náležitostí návrhu, označení zadavatele v návrhu a uvedení v návrhu, čeho se navrhovatel domáhá.

37. Podle § 252 odst. 3 zákona vyjádření zadavatele k obdržnému návrhu a další podání, zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh, je zadavatel povinen odeslat Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Návrh a další podání je navrhovatel povinen odeslat Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Další účastníci řízení jsou povinni odeslat Úřadu svá podání výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
38. Podle § 252 odst. 4 zákona je zadavatel povinen odeslat Úřadu části dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh neuvedené v § 252 odst. 3 zákona a netextovou část zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh v listinné podobě, prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
39. Podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4 zákona, § 254 odst. 5 nebo 6 zákona nebo § 258 odst. 1 zákona.
40. Podle § 270 odst. 1 zákona se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.
41. Podle § 270 odst. 11 zákona platí, že na postup Úřadu podle tohoto zákona se ustanovení § 13 odst. 1, § 15 až 17, 19, 24 až 27, § 32, § 35 písm. a), d) a e), § 38 písm. e), § 42, 43, 45, 48 až 50, § 51 písm. b), § 53, 54, 59, 68, 70, 71, 76, § 80 odst. 2 a 3, § 82, 87, § 88 odst. 1 a 2, § 89, § 93 odst. 1 písm. d), g) a h), § 94, § 95 odst. 2 a § 96 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nepoužijí.

K výroku I. tohoto rozhodnutí

42. Z obsahu ustanovení § 216 odst. 1 zákona vyplývá, že zadavatel je povinen uchovávat veškerou dokumentaci o zadávacím řízení, jejíž pořízení vyžaduje zákon. Uvedeným ustanovením je tedy dokumentace o zadávacím řízení, kterou je zadavatel povinen uchovat, definována jako souhrn všech dokumentů a výstupů, které v průběhu zadávacího řízení zadavatel pořídil, tzn., že dokumentací o zadávacím řízení se rozumí pouze takové dokumenty, jejichž podoba odpovídá stavu, ve kterém byly pořízeny. Jinak řečeno, dokumentací o zadávacím řízení se rozumí pouze originální dokumenty v podobě (listinné či elektronické), v níž byly v průběhu zadávacího řízení pořízeny, které mohou věrohodně dokumentovat postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky.
43. V § 252 odst. 1 zákona je zakotvena povinnost zadavatele zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení do 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu zadavateli. Uvedenou povinnost má zadavatel v situaci, kdy je u Úřadu podán návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a Úřad proto musí dokumentaci o zadávacím řízení přezkoumat, aby mohl o návrhu rozhodnout ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu.
44. Úřad nejprve v obecné rovině uvádí, že nezaslání dokumentace o zadávacím řízení, ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona, případně zaslání pouhých kopií dokumentace o zadávacím řízení, jejichž soulad s originálem předmětné dokumentace není prokázán, Úřadu podstatně ztěžuje posouzení v návrhu namítaných skutečností a může dokonce posouzení návrhu, resp. rozhodnutí o návrhu, zcela znemožnit. Skutečnost, zda byl postup zadavatele

v zadávacím řízení v souladu se zákonem, lze ze strany Úřadu ověřit pouze na základě dokumentace o zadávacím řízení, přičemž to může Úřad činit, jak vyplývá ze zákona, jen posuzováním originálů. Zákonem zaslání předmětné dokumentace v neoriginální podobě fakticky vnímá jako její nedoručení. Poskytnutí dokumentace o zadávacím řízení zadavatelem je tedy nezbytným předpokladem pro rozhodnutí ve věci. Přitom je ve veřejném sektoru kladen enormní akcent na co možná nejrychlejší projednání a vydání rozhodnutí ve věci (jak vyplývá z § 71 správního řádu). Poskytnutí zákonem stanovených dokumentů (dokumentace o zadávacím řízení) zadavatelem je tak nezbytným předpokladem pro řádný průběh správního řízení u Úřadu v zákonných lhůtách. Uvedené platí i za situace, jako tomu bylo v případě správního řízení vedeného pod sp. zn. S0303/2017, jelikož Úřad je povinen ověřovat i procesní náležitosti podaného návrhu, např. právě včasnost jeho doručení, dle podkladů, které jsou obsaženy v dokumentaci o zadávacím řízení.

45. Právě vzhledem k zásadnímu významu dokumentace o zadávacím řízení pro přijetí závěru ze strany Úřadu a pro následné rozhodnutí o návrhu je povinnost zadavatele k zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu stanovena zadavateli přímo zákonem (i ve vztahu k dodržení lhůt dle § 71 správního řádu) a z téhož důvodu je nesplnění této povinnosti obviněným kvalifikováno bez dalšího jako přestupek [§ 268 odst. 1 písm. e) zákona]. V šetřeném případě je zřejmé, že stejnopis návrhu navrhovatele byl obviněnému navrhovatelem doručen dle doručky datové zprávy dne 28. 7. 2017. Dle § 252 odst. 1 zákona je povinností zadavatele (obviněného) zaslat Úřadu dokumentaci do 10 dnů ode dne, kdy mu byl návrh doručen.
46. Z oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S0303/2017/VZ-22450/2017/533/TKr ze dne 3. 8. 2017 vyplývá, že Úřad poučil obviněného o jeho zákonné povinnosti doručit Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení a společně s tímto vyjádřením zaslat dokumentaci o zadávacím řízení způsobem dle § 252 odst. 3 a 4 zákona. Předmětná zákonná lhůta uplynula dne 7. 8. 2017, tj. obviněný měl povinnost zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení nejpozději dne 7. 8. 2017. V zákonné lhůtě obviněný zaslal dokumentaci o zadávacím řízení prostřednictvím datové schránky, avšak většina takto zasláných dokumentů byla pouze ve formě prostých kopií. Rovněž další část dokumentace o zadávacím řízení zaslal obviněný datovou schránkou v kopii dne 8. 8. 2017. V kopii byly doručeny následující dokumenty: „Díl 1 Požadavky a podmínky pro zpracování nabídky, část 2 Pokyny pro dodavatele“, »Zvláštní podmínky pro zpracování „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha - Brno - Břeclav“«, oznámení o zahájení zadávacího řízení, žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, protokol o otevírání obálek, jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námitky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o.
47. V návaznosti na výše zjištěnou skutečnost Úřad vyzval obviněného usnesením č. j. ÚOHS-S0303/2017/VZ-23017/2017/533/PŠo ze dne 9. 8. 2017 k zaslání dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku.
48. Dne 11. 8. 2017 zaslal obviněný prostřednictvím datové schránky autorizovanou konverzi části dokumentace o zadávacím řízení, mj. oznámení o zahájení zadávacího řízení, vysvětlení zadávací dokumentace a dokumenty „Díl 1 Požadavky a podmínky pro zpracování nabídky,

část 2 Pokyny pro dodavatele“ a »Zvláštní podmínky pro zpracování „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha - Brno - Břeclav“«.

49. Dne 14. 8. 2017 doručil obviněný na podatelnu Úřadu ostatní části dokumentace o zadávacím řízení v listinné podobě v originále. Dle předloženého předávacího protokolu ze dne 14. 8. 2017 se jednalo o žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, oznámení o zahájení zadávacího řízení, dokumenty související s průběhem zadávacího řízení, tj. protokol o otevírání obálek, protokol o jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námitky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o., interní dokumenty zadavatele zpracované před zahájením zadávacího řízení a zvláštní podmínky pro zpracování studie s přílohami.
50. S ohledem na shora popsané skutkové okolnosti Úřad činí závěr, že obviněný ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona nezaslal Úřadu část dokumentace o zadávacím řízení na veřejnou zakázku v originálním vyhotovení, resp. část dokumentace zaslal pouze ve formě prostých kopií. Obviněný tak nedostal povinnosti stanovené v ustanovení § 252 odst. 1 zákona, přičemž originální část dokumentace o zadávacím řízení byla obviněným Úřadu zaslána, resp. doručena až v reakci na výzvu Úřadu (viz předcházející odstavec odůvodnění tohoto rozhodnutí) po uplynutí lhůty stanovené v § 252 odst. 1 zákona.
51. Nyní se bude Úřad zabývat jednotlivými argumenty obviněného obsaženými v jeho odporu a vyjádření ze dne 1. 11. 2017. Dle názoru obviněného zákon stanovuje pouze způsob zaslání dokumentace o zadávacím řízení a nikoliv její formu. Obviněný uvádí, že své povinnosti k zaslání dokumentace o zadávacím řízení dostal. K tomuto Úřad odkazuje na bod 42 odůvodnění tohoto rozhodnutí, kde Úřad podrobně vysvětlil, že z ustanovení § 216 odst. 1 zákona vyplývá, že dokumentací o zadávacím řízení se rozumí pouze originální dokumenty v podobě, v níž byly v průběhu zadávacího řízení pořízeny. Tuto dokumentaci tak mají povinnost zadavatelé dle ustanovení § 252 zákona Úřadu předkládat (dikcí odkazovaného ustanovení zákona zaslat). Požadavek na předložení originálu tak vyplývá přímo ze zákona. Pokud tedy obviněný v zákonné lhůtě zaslal Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení v kopii, nejednalo se o dokumentaci ve smyslu zákona, a tedy obviněný zákonné povinnosti dle § 252 odst. 1 zákona nedostal.
52. Výše uvedený závěr dává odpověď na argument obviněného, že požadavek na předložení dokumentace o zadávacím řízení v originále je upraven pouze na webových stránkách Úřadu a tento nemůže mít přednost před relevantními ustanoveními zákona. Jak již Úřad uvedl, požadavek na předložení originálu vyplývá přímo ze zákona. Byť zákon výslovně slovo „originál“ používá v ustanovení § 216 odst. 1 zákona pouze ve vztahu k nabídkám, z textu předmětného ustanovení vyplývá, že dokumentací o zadávacím řízení v originále má zadavatel disponovat (má ji uchovávat). Pokud z předmětného ustanovení plyne, že zadavatel je povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, je zřejmé, že se jedná o takové dokumenty, které byly vyhotoveny, tzn. originály, a nikoliv jejich kopie. V případě povinnosti zadavatele zaslat dokumentaci Úřadu (např. výše citované ustanovení § 252 odst. 1 zákona) výslovně používá pojem dokumentace o zadávacím řízení, tzn. má se jednat o dokumentaci ve smyslu § 216 zákona (tedy dokumentaci o zadávacím řízení

v originále). Co se týká odkazu obviněného na webové stránky Úřadu, pod záložkou „Požadavky ÚOHS na podobu předkládané dokumentace o zadávacím řízení“ jsou pouze nad rámec zákona vysvětlena východiska pro správné předložení dokumentace, a to s odůvodněním, že se Úřad při své činnosti stále setkává s tím, že někteří zadavatelé nemají jasno jakým způsobem a v jaké podobě mají povinnost dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu předložit. Jedná se tedy o metodické doporučení a pomoc Úřadu, kterak mají zadavatelé postupovat, aby dostáli povinnostem vyplývajícím ze zákona.

53. K tvrzení obviněného, že o povinnosti poskytnout originály měl být řádně poučen již v oznámení o zahájení správního řízení, což se v daném případě nestalo, Úřad opětovně uvádí, že povinnost předkládat dokumentaci v originále vyplývá přímo ze zákona. Úřad v oznámení o zahájení správního řízení č. j. ÚOHS-S0303/2017/VZ-22450/2017/533/TKr ze dne 3. 8. 2017 nad rámec své povinnosti a pro dobrou správu uvedl všechna relevantní ustanovení zákona, týkající se požadavku na zaslání dokumentace o zadávacím řízení. Jde tedy o zcela lichý názor obviněného, že by měl Úřad poučovat obviněného o povinnostech souvisejících s předložením dokumentace o zadávacím řízení, když tyto jsou explicitně uvedeny v zákoně a je povinností zadavatelů podle příslušných ustanovení zákona postupovat.
54. K odkazu obviněného na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 221/2017-40 ze dne 7. 9. 2017 a jeho názoru (který patrně vyplývá z jeho výkladu citovaného rozsudku), že pakliže zákon stanoví povinnost doručení určitého dokumentu prostřednictvím datové schránky, nelze z této povinnosti dovozovat povinnost odesílatele opatřovat takové dokumenty elektronickým podpisem či provádět konverzi takto zasílaných dokumentů tak, aby se jednalo o verifikovanou formu dokumentu, Úřad uvádí následující. Citovaný rozsudek podává výklad ke způsobu podání rozkladu dle § 117c odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“). V citovaném rozsudku je pouze dovozeno, že smyslem vložení citovaného ustanovení do ZVZ bylo zavedení elektronizace podání. Úřad uvádí, že judikovaný závěr o tom, že podání dle § 117c ZVZ (předmětné ustanovení ZVZ se týká podání rozkladu; pozn. Úřadu) datovou schránkou není nutno navíc opatřovat elektronickým podpisem, není aplikovatelný pro situaci řešenou v tomto rozhodnutí týkající se předkládání dokumentace o zadávacím řízení. Je třeba akcentovat, že předmětem tohoto řízení ani není skutečnost, zda-li měl zadavatel povinnost datovou zprávou, zasílanou prostřednictvím systému datových schránek, prostřednictvím níž zaslal dokumentaci o zadávacím řízení, opatřit elektronickým podpisem.
55. K nesouhlasu obviněného se závěrem Úřadu, že posouzení postupu zadavatele je možné učinit pouze na základě originálu této dokumentace, nikoliv na základě prostých kopií, neboť obviněný považuje i formu prosté kopie za dostatečně průkaznou, Úřad uvádí následující. Konstrukce předestřená obviněným předpokládá, že by obviněný předložil takovou kopii, která odpovídá originálu. Originál by byl v držení obviněného a Úřad by dal pouze kopii. Úřad by však v tomto případě neměl ani nejmenší možnost srovnat a posoudit shodu zaslaných kopií s originály, tedy ani ověřit shodu skutečně vykonaných úkonů zadavatele s doručenou neoriginální dokumentací. Přitom zákonodárce i s ohledem na tlak rychlosti rozhodování Úřadu o věci samé nestanovil povinnost, že postačí doručit kopie a shodu s originálem má Úřad pak následně zjišťovat a posuzovat. Naopak zákonodárce jasně stanovil povinnost doručení originálů ve stanovené lhůtě a v případě, že k tomu nedošlo, že jde

o přestupek. V případě aktivace povinnosti zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení zákonodárce uložil zadavatelům jednoznačnou povinnost zaslat Úřadu dokumentaci v takové podobě, v jaké byla pořízena (lze zaslat i úředně ověřené kopie, kdy je garantována shoda s originálem) a nikoliv v podobě odvozené. Tedy zadavatelům dle zákona ani nepřísluší úvaha o stupni „kvality“, ve které by měli Úřadu dokumentaci poskytnout. Úřad dodává, že právě v případě, kdy obdrží kopii dokumentace, nemůže být nikdy najisto postaveno, zda se tato shoduje s originálem (který je v držení zadavatele) či se skutečným postupem zadavatele v zadávacím řízení, byť by tomu tak ve skutečnosti být mohlo. Dispozice originálními materiály Úřadem je tedy zcela zásadní, neboť právě na základě údajů uvedených v dokumentaci Úřad činí závěry ve správním řízení a v případě, kdy ji zadavatel Úřadu neposkytne v zákonné lhůtě, má Úřad možnost z uvedeného důvodu i předmětné zadávací řízení popř. přezkoumávaný úkon zrušit (dle § 263 odst. 4 zákona). Jak již Úřad shora vysvětlil, v případě prostých kopií totiž nelze nikdy postavit najisto, zda odpovídají originálu, neboť pouhá možnost nedostatečného či neúplného vyhotovení kopií by snížila objektivitu podkladů, na základě nichž Úřad činí závěry ve správním řízení. Úřad se tedy skutečností, zda obviněným doložené kopie příslušných dokumentů jsou shodné s originály ani nezabýval, neboť toto není podstatné pro posouzení skutečného stavu věci, tzn. pro posouzení, zda se obviněný dopustil přestupku tím, že nedoručil Úřadu dokumentaci v zákonné lhůtě ve správné „formě“ (v originálu). Pokud tedy obviněný v zákonné lhůtě doručil Úřadu část dokumentace o zadávacím řízení pouze v prostých kopiích, nedošlo k doručení originálů, jak stanovuje zákon. Úřad opětovně akcentuje, že na uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že správní řízení vedené Úřadem pod sp. zn. S0303/2017 bylo zastaveno ve smyslu § 257 písm. e) zákona, když právě i tato skutečnost, zda-li jsou dány důvody pro zastavení správního řízení, byla posuzována na základě skutečností vyplývajících z dokumentace o zadávacím řízení.

56. Obviněný dále uvádí, že ustanovení zákona ohledně komunikace s Úřadem v návaznosti na elektronizaci zadávání nesmí být vykládána přílišně formalisticky, ale zejména s ohledem na materiální naplnění stanovené povinnosti. K tomu obviněný odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 2/2016 – 65 ze dne 6. 9. 2017. Úřad uvádí, že závěry uvedeného rozsudku nejsou přílehlavé k šetřenému případu, neboť tam řešená problematika se týkala použití nesprávné terminologie při pojmenování hodnotícího kritéria, která však neměla vliv na transparentnost postupu zadavatele. Krajský soud v Brně ve zmiňovaném rozsudku uzavřel, že nedojde-li k porušení zákona, ale pouze k užití nesprávné terminologie, nelze věc posuzovat přílišně formalisticky.
57. K tvrzení, že obviněný zaslal dokumentaci o zadávacím řízení v zákonné lhůtě ve formě, na jejímž základě bylo bez dalšího možné ověřit obsah jednotlivých úkonů obviněného, Úřad konstatuje, že se k danému vyjádřil již výše a to se závěrem, že ze zákona vyplývá povinnost předkládat Úřadu originál dokumentace o zadávacím řízení. Jakákoliv polemika obviněného o použitelnosti či možnosti posouzení případu na základě kopií dokumentace o zadávacím řízení je s ohledem na jeho zákonnou povinnost předložení originálu bezpředmětná, nemající vliv na posouzení nezákonného jednání obviněného Úřadem. K tvrzení obviněného, že povinnost předložení originálu dokumentace splnil již 11. 8. 2017, neboť dne 14. 8. 2017 doložil Úřadu originály „Podkladů pro zpracování studie proveditelnosti“, které netvořily nedílnou součást dokumentace o zadávacím řízení, Úřad doplňuje, že kromě „Podkladů pro zpracování studie proveditelnosti“ doložil obviněný dne 14. 8. 2017 také originály dalších

dokumentů, tj. žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, oznámení o zahájení zadávacího řízení, dokumenty související s průběhem zadávacího řízení, tj. protokol o otevírání obálek, protokol o jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námitky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o., interní dokumenty zadavatele zpracované před zahájením zadávacího řízení a zvláštní podmínky pro zpracování studie s přílohami („Podklady pro zpracování studie proveditelnosti“). K tomu Úřad uvádí, že dokumenty, jejichž pořízení zákon nevyžaduje (ve smyslu § 216 odst. 1 zákona) se nezabýval a obviněnému jejich nepředložení ani ve výroku příkazu, ani nyní, neklade k tíži, resp. neshledává v tomto postupu obviněného spáchání přestupku.

58. K tvrzení obviněného, že opožděné doručení originálů části zadávací dokumentace nemohlo jakkoliv znemožnit či znesnadnit vydání rozhodnutí sp. zn. S0303/2017/VZ, které bylo navíc dle obviněného procesního charakteru a detailní analýza dokumentace o zadávacím řízení tak nebyla nutná, Úřad konstatuje, že zadavatel (obviněný) není oprávněn dovozovat či předjímat, zda a jakou část dokumentace o zadávacím řízení Úřad při přezkumu případu použije. Obviněný nemá předjímat, co Úřad k posouzení věci z dokumentace „potřebuje“ a co již ne. Zákon ukládá povinnost doručit kompletní dokumentaci o zadávacím řízení, aby mohl Úřad věc v zákonných lhůtách posoudit, shromažďovat podklady apod. Obviněný tak přímo ze zákona nemá limitovat zákonné znění, ukládající mu předat kompletní dokumentaci a předkládat Úřadu jen část v zákonem stanovené podobě s názorem, že další části nepotřebuje. Zákon jednoznačně stanovuje, že zadavatel (obviněný) má povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení v celém rozsahu, nikoliv pouze její některé části, neboť je na posouzení Úřadu, které části dokumentace bude potřebovat pro přezkum věci a které následně učiní podkladem rozhodnutí. Úřad uvádí, že ustanovení § 216 zákona rozumí dokumentací o zadávacím řízení originály dokumentů pořízených v průběhu zadávacího řízení a právě tyto materiály (a nikoliv kopie) má zadavatel povinnost Úřadu v případě přezkumu postupu zadavatele zaslat. Právě skutečnost, že zadavatel Úřadu nezašle kompletní dokumentaci o zadávacím řízení ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona, vyvolává nutnost dalších úkonů ze strany Úřadu a za této situace je pak postavení Úřadu ve vztahu k rozhodování o věci ztíženo tím, že dochází ke zbytečným průtahům ve správním řízení, namísto toho, aby se Úřad zabýval skutkovými okolnostmi případu a stejně tak aby mohl bezodkladně náležitě posoudit procesní náležitosti daného správního řízení. Tato liknavost obviněného tedy Úřadu podstatně ztěžuje možnost rozhodovat tak, aby byly dodrženy lhůty předvídané příslušnými právními předpisy, a aby tak Úřad mohl řádně dostát své úloze, jež mu byla ze strany zákonodárce svěřena.
59. K dalšímu tvrzení obviněného, resp. tvrzením, že jeho jednání postrádá společenskou škodlivost, resp. je „nezávažné“ a uložená pokuta je nepřiměřená Úřad uvádí následující. Dle dikce ustanovení § 270 odst. 1 zákona se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý. V této souvislosti lze odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „změnový zákon“), na který ostatně odkazuje i sám obviněný, kde je uvedeno, že: *„Materiálně-formální pojetí se pro oblast zadávání veřejných zakázek nejeví jako zcela vhodné. Společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samotným*

naplněním skutkové podstaty přestupku. V případě, že by konkrétní společenská škodlivost protiprávního jednání nedosahovala ani minimální hranice typové škodlivosti, nebyl by dán veřejný zájem na jeho stíhání. Proto se upravuje vyvratitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý“. Z toho vyplývá, že pokud jednání příslušného obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou škodlivost, jelikož ta je tímto protiprávním jednáním bez dalšího naplněna, tudíž Úřad – nevyvrátil-li obviněný tuto domněnku – není dle zákona povinen zkoumat materiální stránku spáchaného přestupku. K odkazu obžalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 62 Af 9/2015 – 79 ze dne 9. 3. 2016 a konstatování nutnosti posuzování skutečného, nikoliv pouze potenciálního skutkového podkladu přestupku, Úřad opakovaně uvádí, že spáchaní přestupku považuje za prokázané, když obviněný toto nijak nevyvrátil. Tomu ostatně odpovídá i tvrzení obviněného směřující k tomu, že originály dokumentů nezaslal, resp. nepředložil ve stanovené lhůtě a poskytl je Úřadu až po uplynutí zákonné lhůty. Na uvedeném ničeho nemění skutečnost, že obviněný v zákonné lhůtě doručil kopii dokumentace, neboť zákon ukládá, aby Úřadu byl předložen originál dokumentace o zadávacím řízení. Obviněný ve svém vyjádření rovněž poukazuje na ustanovení § 270 odst. 1 zákona, přičemž uvádí, že je však nezbytné přihlídnout k ustanovení § 5 přestupkového zákona a vedle naplnění formální stránky přestupku je nezbytné zkoumat i závažnost a míru společenské nebezpečnosti konkrétního porušení zákona (viz odstavec 24 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad uvádí, že zákon se odchyľuje v pojetí přestupku od zákona o přestupcích ve smyslu § 5 zákona o přestupcích. Ustanovení § 270 odst. 1 zákona formuluje závěr zákonodárce, že obecně je nutno vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. V daném případě Úřad neshledal okolnost, která by vylučovala, že jednáním obviněného byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti a tedy nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Jak již Úřad shora uvedl, v daném případě Úřad prokázal, že obviněný přestupek spáchal a rovněž tvrzení obviněného směřující k tomu, že originál dokumentace o zadávacím řízení nezaslal, resp. nepředložil Úřadu v zákonné lhůtě, ale až po jejím uplynutí a tato skutečnost měla dopad i do správního řízení vedeného Úřadem pod sp. zn. S0303/2017/VZ.

60. K názoru obviněného, že v prověřovaném případě se z jeho strany jednalo o nezávažné jednání a výše pokuty je proto nepřiměřená, a že výše pokuty není ve výroku II. příkazu dostatečně odůvodněna, Úřad uvádí, že za spáchaný přestupek mohl vyměřit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. S ohledem na uvedenou skutečnost je zřejmé, že pokuta ve výši 30 000 Kč, uložená příkazem, proti němuž podal obviněný odpor, byla vyměřena při její dolní hranici. Při výměře pokuty Úřad rovněž ověřil, že povinnost uhradit stanovenou výši pokuty nemůže mít z ekonomického hlediska pro obviněného likvidační charakter. Úřad tedy posoudil vztah výměry pokuty a příjmové stránky obviněného (která je v řádu miliard), přičemž v daném případě s ohledem na relativně marginální výši pokuty ve vztahu k příjmům konstatoval, že v daném případě má výše pokuty spíše preventivní charakter. Úřad však dodává, že v příkazu uvedl, že výše pokuty naplňuje obě funkce právní odpovědnosti (represivní a preventivní), přičemž s ohledem na její výši preferuje její preventivní charakter.

Úřad při rozhodování o přestupku postupuje dle § 268 zákona, kde je uvedeno, že za správní delikt dle § 268 odst. 1 písm. e) zákona se uloží pokuta, což Úřad v příkazu učinil, stejně jako v rámci tohoto rozhodnutí.

61. Úřad na tomto místě poukazuje na skutečnost, že dne 8. 7. 2017 uložil obviněnému pravomocně pokutu ve výši 30 000,- za nepředložení originálu dokumentace o zadávacím řízení v rámci šetření podnětu. Příkaz je dostupný ve sbírce rozhodnutí Úřadu pod sp. zn. S0250/2017/VZ. V uvedeném příkazu Úřad obviněnému podrobně zdůvodnil, že dokumentaci o zadávacím řízení je nutno Úřadu předkládat v originálu a nikoliv v kopiích. Je tedy s podivem, že zadavatel (obviněný) povinnost předložení originálu dokumentace na výzvu Úřadu opětovně nesplnil a svůj postup všemožně obhájí, ačkoliv mu byl závěr o zákonné povinnosti předkládat originál dokumentace v příkazu vydaném pod sp. zn. S0250/2017/VZ Úřadem jednoznačně sdělen. Obviněný byl tedy i tímto rozhodnutím (ve formě příkazu) Úřadem upozorněn na nezákonné jednání v případě zaslání dokumentace a jak je zřejmé, ani na základě prvního „trestu“ se nepoučil. Stejně tak nelze přehlédnout, že v případě pokuty ve výši 30 000 Kč se nejedná o žádnou excesivní povahu ukládané pokuty, když lze odkázat např. i na rozhodnutí Úřadu v obdobných případech, kde byly uloženy pokuty i vyšší např. příkaz č. j.: ÚOHS-S0353/2017/VZ-25543/2017/533/TKr ze dne 1. 9. 2017 (pokuta 53 000 Kč), příkaz č. j.: ÚOHS-S0351/2017/VZ-29562/2017/532/KSt ze dne 11. 10. 2017 (50 000 Kč).
62. Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 252 odst. 1 zákona spočívající v zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu do 10 dnů od doručení návrhu, když Úřadu v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0303/2017/VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu navrhovatele ze dne 28. 7. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky, tedy do 7. 8. 2017, nezaslal část dokumentace o zadávacím řízení v originále, přičemž se jednalo o následující dokumenty: „Díl 1 Požadavky a podmínky pro zpracování nabídky, část 2 Pokyny pro dodavatele“, »Zvláštní podmínky pro zpracování „Studie proveditelnosti vysokorychlostní trati Praha - Brno - Břeclav“«, oznámení o zahájení zadávacího řízení, žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace, vysvětlení zadávací dokumentace, protokol o otevírání obálek, protokol o jmenování hodnotící komise, protokoly z jednání o hodnocení nabídek, žádosti o písemné objasnění předložených údajů v nabídce, námitky dodavatele Unisted s.r.o. (později PRO CEDOP s.r.o.), rozhodnutí zadavatele o námitkách dodavatele PRO CEDOP s.r.o., ale učinil tak až dne 11. 8. 2017 a 14. 8. 2017. S ohledem na tuto skutečnost rozhodl Úřad tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. tohoto rozhodnutí – uložení sankce

63. Úřad posoudil postup obviněného a vzhledem ke zjištěným skutečnostem přistoupil k uložení pokuty, neboť obviněný svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona.
64. Odpovědnost za přestupek zaniká mj. uplynutím promlčecí doby, která podle § 270 odst. 5 zákona činí 5 let.

65. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
66. V návaznosti na výše uvedené Úřad před uložením pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 270 odst. 5 zákona. Ke spáchání přestupku došlo dne 8. 8. 2017, kdy obviněný ve lhůtě dle § 252 odst. 1 zákona (která uplynula dne 7. 8. 2017) nezaslal Úřadu kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku v originále a nesplnil tak řádně svou povinnost stanovenou v § 252 odst. 1 zákona. Úřad se o spáchání přestupku dozvěděl v souvislosti s vedením správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (obviněného) vedeného pod sp. zn. S0303/2017/VZ, v rámci něhož měl obviněný povinnost zaslat dokumentaci o zadávacím řízení a doručit vyjádření k návrhu Úřadu, a to den následující po dni, kdy obviněnému uplynula lhůta pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení, tedy dne 8. 8. 2017. Řízení o přestupku bylo zahájeno dnem doručení příkazu obviněnému, tj. dne 16. 10. 2017. K uplynutí lhůty vymezené zákonem pro zahájení řízení o přestupku tedy nedošlo a odpovědnost obviněného za přestupek uplynutím promlčecí doby nezanikla.
67. Podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona se za přestupek uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona.
68. Podle § 37 písm. a), b), c) a g) zákona o přestupcích (Úřad zde cituje pouze ta ustanovení, která jsou v daném případě pro určení druhu a výměry trestu relevantní, pozn. Úřadu) se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a u právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti.
69. Podle § 38 písm. a), b), c), d), f) a g) zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, dále způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku, rovněž i délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele a počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.
70. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 46/2011-78 ze dne 6. 12. 2012 vyplývá, že je-li výše uložené pokuty výsledkem správního uvážení Úřadu a rozhodnutí je vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece, je povinností Úřadu zabývat se všemi hledisky, která jsou pro posouzení výše pokuty nezbytná, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti. S požadavky soudu na řádné odůvodnění pokuty, obsaženými ve výše citovaném rozsudku, se Úřad vypořádává následujícím způsobem.
71. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že jednáním obviněného nedošlo k zákonem předvídanému postupu podle § 252 odst. 1 zákona, když obviněný nedodržel zákonnou lhůtu pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení v originální podobě.

72. Jak již Úřad uvedl, bez dokumentace o zadávacím řízení, případně z kopií dokumentace, jejichž soulad s originálem předmětné dokumentace není prokázán, nemůže Úřad soulad postupu zadavatele se zákonem řádně posoudit. Zákonodárce stanovil zadavateli povinnost odeslat dokumentaci v přesně stanovené podobě a lhůtě, pokud zadavatel tuto povinnost nedodrží, následkem je skutečnost, že Úřad má ztíženou možnost věc řádně posoudit a rozhodnout o návrhu ve lhůtách daných § 71 správního řádu, případně v blokační lhůtě vyplývající z § 246 odst. 1 písm. d) zákona. Z tohoto hlediska nejde o přestupek bagatelního charakteru, neboť nesplnění povinnosti zadavatelem dané v ustanovení § 252 odst. 1 zákona je bez dalšího kvalifikováno jako přestupek.
73. Co se týče okolností, za kterých byl přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí spáchán, přihlédl Úřad jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že obviněný svým postupem ztížil průběh předmětného správního řízení, neboť ve lhůtě podle § 252 odst. 1 zákona (v citovaném ustanovení zákona je přímo uvedena povinnost zadavatele zaslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení do 10 dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu), nezaslal kompletní originální dokumentaci o zadávacím řízení, přičemž uvedená povinnost je výslovně stanovena v zákoně. V dané věci Úřad upozorňuje, že s ohledem na zákonné lhůty stanovené v § 71 správního řádu, v nichž je Úřad povinen vydat rozhodnutí, je každý den prodlení v doložení dokumentace potřebné pro posouzení případu, byť i vzhledem ke splnění náležitostí návrhu, zcela zásadní. I prodleva v zaslání dokumentace ze strany zadavatele v řádu jednotek dnů velmi ztěžuje a znesnadňuje postup Úřadu dodržet lhůty dle § 71 správního řádu. Úřad dodává, že ačkoliv správní řízení vedené pod sp. zn. S0303/2017/VZ bylo pravomocně zastaveno z procesních důvodů, neboť navrhovatel nedoručil svůj návrh ze dne 28. 7. 2017 na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve lhůtě dle § 251 odst. 2 zákona, bylo pro učinění závěru vysloveného ve výroku usnesení o zastavení správního řízení sp. zn. S0303/2017/VZ potřeba vycházet z dokumentace o zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku, neboť Úřad musel přezkoumat rozhodnutí o námitkách navrhovatele, jehož součástí byla doručenka s údaji potřebnými pro posouzení okamžiku doručení tohoto rozhodnutí, rozhodného pro běh lhůty pro podání návrhu. Právě originály těchto materiálů však obviněný doručil Úřadu až dne 14. 8. 2017 v rámci lhůty pro dodatečné doložení dokumentace o zadávacím řízení. Tedy obviněný Úřadu ztížil posouzení věci pozdním zasláním dokumentace o zadávacím řízení.
74. Žádné další přitěžující ani polehčující okolnosti Úřad v jednání obviněného neshledal.
75. Úřad se dále zabýval skutečností, zda přestupek, za který je obviněnému nyní ukládán trest, není v souběhu s dalším přestupkem resp. správním deliktem obviněného. Tento postup Úřadu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů, kdy je možné uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 (publikován ve Sb. NSS 2248/2011), popřípadě rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2016 č. j. 6 As 245/2015 – 33. V prvně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *»soud dovodil, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud*

vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“«. Soud dále pokračuje tak, že »[t]restněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26)«. Současně je v citovaném rozsudku uvedeno, že pro potrestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je nezbytné použití absorpční zásady, pakliže zde existují sbíhající se správní delikty.

76. Úřad konstatuje, že zjistil, resp. ověřil, že v právě projednávaném případě není přestupek obviněného v souběhu s žádnými dalšími přestupky obviněného resp. správními delikty. Vzhledem k právě řečenému tedy Úřad nemusel přikročit k uplatnění institutu souhrnného trestu.
77. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl k majetkovým poměrům obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Z informací uvedených na webových stránkách obviněného: <http://www.szdc.cz/o-nas/vysledky-szdc.html> vyplývá, že obviněný hospodařil v roce 2016 s majetkem v řádu miliard korun. Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že vyměřenou výši pokuty nelze v tomto případě považovat za likvidační ani za nepřiměřeně zasahující do ekonomické podstaty obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).
78. Pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty preferoval preventivní charakter uložení sankce a stanovenou pokutu vzhledem k souvislostem případu posoudil jako dostačující. Úřad uložil pokutu ve výši 30 000,- Kč, která naplňuje dostatečně vzhledem k okolnostem případu obě funkce právní odpovědnosti.
79. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
80. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – pracoviště Brno zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO obviněného.

K výroku III. tohoto rozhodnutí – náklady řízení

81. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
82. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí

o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.

83. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
84. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.
85. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupku z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
86. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2017000407.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona se rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu zasílají Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Josef Chýle, Ph.D.
místopředseda

Obdrží

Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář, Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy